

Latvijas Nacionālās operas solisti, trīs tenori: Guntars Ruņģis, Miervaldis Jenčs, Nauris Puntulis un viņu koncertmeistars Juris Kulakovs pagājušajā nedēļā ar koncertu viesojās Tallinā.

Rokzvaigzne smokingā

Komponists **Juris Kulakovs** pēdējā laikā bieži redzams smokingā. Pirms nedēļas tādā izskatā viņu varēja sastapt arī Tallinā – starptautiskā finanšu kompānija *Baltic Investment Group* vēlējās dzirdēt tieši mūsu trīs tenorus.

Juri, tu pēdējā laikā aizvien biežāk esi redzams kopā ar trim tenoriem, pie klavierēm spēlējot klasisko mūziku. Pērkons un tenori – tās tomēr ir divas pavisam dažādas mūzikas.

Bet tajā nav nekādu pretrunu. *Pērkons* bija pirmais un ir vēl tagad. Paralēli tam jau gadus piecus sešus sadarbojos ar trim tenoriem. Šīs idejas krustmāte ir televīzijas producete Ilze Strenga, kura tādā kompānijā mūs kā šova elementu parādīja kādā televīzijas pasākumā. Atsaucība bija tik liela, ka nolēmām turpināt.

Vai *Pērkona* dalībnieki neņem ļaunā, ka tu tik daudz laika velti tenoriem?

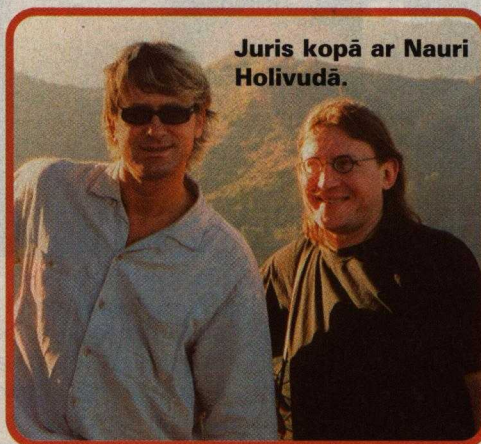
Nav vēl tā bijis, ka tas viens otram traucētu, jo *Pērkons* parasti spēlē vēlos vakaros un naktīs, bet tenori ir pieprasīti pieklājīgā laikā.

Esi kļuvis par koncertmeistaru. Pastāsti, kā tev sokas ar klavierspēli, vai tagad esi spiests pie instrumenta sēdēt stundām ilgi?

Man ļoti patīk spēlēt. Protams, lai iemācītos latviešu klasiskos skaņdarbus, biju spiests sēdēt pie klavierēm diezgan ilgi. Bet arī profesionāli pianisti stundām ilgi mācās skaņdarbus, kas viņiem nav zināmi. Tenori gan parasti man nedod pārāk daudz laika. Esmu apguvis daudzas dziesmas, bet godīgi atzīstos, ka Emila Dārziņa *Spāniešu romanci*, ko viņi gribēja dziedāt, vēl joprojām neesmu iemācījis. Tā it kā nemaz nav grūta, bet nošu raksts ir tik nīrbošs!...

Vai bieži esi kopā ar tenoriem?

Kopā ar tenoriem gan uz skatuves, gan ikdienā esmu pavadījis daudz laika. Daudz koncertu bijis arī ārpus Rīgas, tālu laukos un ārzemēs. Tālākie ceļojumi bija mūsu abas koncertturnejas pa Ameriku. Pirmoreiz mūs uzaicināja Latvijas vēstniecība Vašingtonā, kad valsts svētkos rīkoja pieņemšanu ārzemju diplomātiem. Pēc tam braucām uz Ņujorku. Otrreiz paši, tikai četratā, pusotra mēneša laikā ar auto izbraukājām Ameriku krustām šķersām.

Juris kopā ar Nauri Holivudā.

Esam aicināti arī uz Maskavu, Stokholmu. Pēdējais ceļojums ārpus Latvijas bija pagājušajā nedēļā – devāmies uz Tallinu. Braucām ar zināmām bažām, jo salauzt izslavēto skandināvu vēsumu nav viegli, bet atsaucība bija tāda pati kā pie mums. Varbūt īgauņi, tāpat kā agrākos gados, ir mazliet augstprātīgāki, lepni uz sevi un savu ekonomisko un politisko situāciju, uzskatot, ka viņi ir tuvāk Eiropai, bet kopumā bija ļoti labi. Tā bija īpaša publika. Kā jau finansisti – labvēlīgi, bet atturīgi.

Kā tu jūties starp klasiskās mūzikas dziedātājiem? Raksturo, lūdzu, katru no tenoriem!

Ideāla kompānija, savā starpā ļoti līdzsvarota. Mēs nekad neesam tā pa istam sastrīdējušies. Viņi visi trīs ir ļoti atšķirīgi, bet katram ir daudz tādu īpašību, kuru dēļ viņus ir vērts mīlēt. Miervaldis ir ārkārtīgi sirsnīgs. Guntars – ļoti kārtīgs, bet vienam tādām taču jābūt. Viņš ir pedantisks attieksmē pret visu. Savukārt Naurim ir vislabākā humora izjūta, viņš ir tas, kurš notur līdzsvaru, visharmoniskāk uztver dzīvi un nekrīt galējībās. Tieši Nauris kā konferansjē vienkārsi izcili vada tenoru koncertus.

Kur, tavuprāt, paslēpts tas āķis, uz kura uzķērusies tenoriņus mīlošā publika? Jo

Juri ceļojumos vienmēr pavada viņa meita Justine.

īpaši viņus mīl sievietes...

Tam ir daudz iemeslu. Mūsu četrtoņi atgādina rokgrupu. Visi ir vīri spēka gados, visi raženi augumā, diezgan skatuviski un iespaidīgi, turklāt vēl smokingos. Tas viss piedod labu devu soliduma un akadēmiskuma, kas daudzus saista joprojām. Tomēr pats galvenais – tenori nav pazaudējuši nevilto prieku dzirksti un tieši tā viņiem piešķir milzīgu vitalitāti. Par patikšanu sievietēm... Guntars stāstīja, ka tenoru balsis, īpaši augstās notis, atgādina briežu auru riesta laikā. Bet balss ir viens no erotiskākajiem instrumentiem. Ja to prot lietot, tad var sasniegt satriecošus rezultātus, īpaši tad, ja tā ir izkopta dziedāšana.

Nevienam nav noslēpums, ka tev gandrīz vienmēr visu izdodas nokavēt. Kā ar to samierinās tenori?

Viņi to uztver kā nolemtību. Jā, es tiešām visu novelku līdz pēdējam brīdim. Mēģinu laboties, bet – tas ir kaut kas fatāls. Ja arī esmu saņēmis, lai beidzot ierastos laikā, tad pirms iešanas ārā pa durvīm man kaut kas pazūd – dzīvokļa vai mašīnas atslēgas. Nu kā par spīti, varu apgriezt visu otrādi, bet – nav! Un atkal viss notiek kā parasti – es kavēju... 7

Katrina KEKARS

Foto: Jura Kulakova personīgais arhīvs